

Arrest

nr. 321 729 van 17 februari 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 oktober 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 november 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FAES, die *loco* advocaat N. KELCHTERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal neemt op 28 februari 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest nr. 302 718 van 5 maart 2024 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal. Op 24 april 2024 wordt besloten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

1.2. Op 8 oktober 2024 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Bij arrest met nummer 321 724 van 17 februari 2025 verwerpt de Raad het hiertegen ingestelde beroep.

1.3. Er wordt op dezelfde dag een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies) opgelegd aan de verzoeker. Dit vormt de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 08.10.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [A.]

voornaam : [A.]

geboortedatum : (...) 1999

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Turkije

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 08.10.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.04.2024 dat hem betekend werd op 26.04.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene werd op 22.08.2024 en op 04.09.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op deze uitnodigingen. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Betrokkene diende op 21.06.2021 een verzoek tot internationale bescherming (VIB) in, dat op 07.03.2024 definitief werd afgesloten met een beslissing van weigering van vluchtelingenstatuut en van subsidiaire bescherming van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV). Op 26.04.2024 werd aan betrokkene een bevel betekend om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq).

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.04.2024 dat hem betekend werd op 26.04.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene werd op 22.08.2024 en op 04.09.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op deze uitnodigingen. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkenes in België verblijvende broer [Y.] bevindt zich net als betrokkene illegaal op het grondgebied en dient eveneens terug te keren naar Turkije. Betrokkenes ouders, andere broer en zus wonen nog in Turkije. Het feit dat een oom en neven van betrokkene in België wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the

European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Turkije. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/17.

Gelet op al deze elementen en het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste en enig middel aan, dat hij als volgt uiteenzet:

"EERSTE MIDDEL: Schending art. 74/11 Verblijfwet. Schending van de formele en materiële motivering. Schending art. 62 Verblijfwet. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen. Schending van art. 74/13 Verblijfwet. Schending van artikel 3 en 8 EVRM. Schending van het hoorrecht van artikel 41 Handvest grondrechten EU en als algemeen rechtsbeginsel. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van het redelijkheidsbeginsel.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van artikel 74/11 §1, tweede lid Verblijfwet.

Er wordt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd omdat

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De motivering stelt dan verder:

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

"Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.04.2024 dat hem betekend werd op 26.04.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene werd op 22.08.2024 en op 04.09.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op deze uitnodigingen. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Betrokkene diende op 21.06.2021 een verzoek tot internationale bescherming (VIB) in, dat op 07.03.2024 definitief werd afgesloten met een beslissing van weigering van vluchtelingenstatuut en van subsidiaire bescherming van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 26.04.2024 werd aan betrokkene een bevel betekend om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq).

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.04.2024 dat hem betekend werd op 26.04.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene werd op 22.08.2024 en op 04.09.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op deze uitnodigingen. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkenes in België verblijvende broer [Y.] bevindt zich net als betrokkene illegaal op het grondgebied en dient eveneens terug te keren naar Turkije. Betrokkenes ouders, andere broer en zus wonen nog in Turkije. Het feit dat een oom en neven van betrokkene in België wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de

afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Turkije. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepaling van artikel 74/17.

Gelet op al deze elementen en het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Eerste onderdeel,

1.

Het opleggen van een inreisverbod wordt geregeld in artikel 74/11 van de Verblijfwet.

Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste en tweede lid als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

In het bestreden inreisverbod wordt geduid dat er grond is om verzoeker een inreisverbod op te leggen, gelet op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Verblijfwet omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en verzoeker een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd.

Verweerder beslist vervolgens om een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. In dit verband motiveert hij dat verzoeker in inging op de ICAM uitnodigingen alsook geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten na de weigering van zijn verzoek om internationale bescherming.

2.

Artikel 74/11 §1 tweede alinea bepaalt dat zo “1°” en “2°” van dat artikel van toepassing zijn, het gaat om een maximum termijn van drie jaar.

Uit de Parlementaire Voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Verblijfwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Verblijfwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Verblijfwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verzoeker wijst erop dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Verblijfwet de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod omdat niet is voldaan aan de terugkeerplicht impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872).

Er kan een inreisverbod van minder dan drie jaar worden gegeven. Drie jaar is een maximumtermijn.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de Verblijfswet is wel degelijk een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn van drie jaar op te leggen (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.

Verzoeker stelt dat in zijn geval niet wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In het voorliggende geval ontbreekt evenwel een duidelijke, specifieke motivering waarom in het geval van verzoeker werd geopteerd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Er wordt geheel niet gemotiveerd waarom er een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd of hoe dit proportioneel zou zijn met de voorgaande van verzoeker.

4.

Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker geen gevolg gaf aan het voorafgaande bevel om het grondgebied te verlaten.

Het niet hebben voldaan aan de terugkeerverplichting kan niet worden aanvaard als afzonderlijke motivering waarom voor het inreisverbod de maximumduur van drie jaar wordt bepaald (RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233).

Het loutere feit dat verzoeker geen gevolg gaf aan een vroegere beslissing tot verwijdering is geen reden om onmiddellijk de maximumtermijn van drie jaar op te leggen.

De bestreden beslissing is dus onvoldoende gemotiveerd en stelt verzoeker niet in staat te begrijpen waarom hij het voorwerp vormt van een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, onder meer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Verblijfswet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden werden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en onzorgvuldig bestuur.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker en de omstandigheden van de zaak aangeduid te worden waarom die drie jaar werd opgelegd. De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

Derde onderdeel,

1.

De beslissing moet het evenredigheidsbeginsel respecteren, wat vereist is overeenkomstig de gevestigde rechtspraak.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig, minstens manifest onjuist.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 3 jaar 'proportioneel' is. Het is een loutere frase, die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

2.

De beslissing houdt verder op geen enkele wijze rekening met het feit dat verzoeker zijn gezins- en familieleden in België heeft.

Een eerlijke proportionaliteitsafweging is afwezig; nergens wordt een effectieve balans onderzocht tussen de belangen van de staat en deze van verzoeker.

De beslissing stelt dat het feit dat de oom en de neven van verzoeker in België wonen dit hem niet automatisch recht geeft op verblijf. Verder stelt de beslissing dat enkel in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid kunnen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen, de relaties onder artikel 8 EVRM kunnen vallen.

Verzoeker heeft een zeer nauwe band met zijn familie in België. Hij woont boven de zaak van zijn oom [M.], in (...).

De familie is nauw betrokken en staat eveneens in voor het onderhoud van verzoeker.

De familiebanden vallen wel degelijk onder artikel 8 EVRM.

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Verblijfswet stelt verzoeker nog het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleden kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga/ België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

Verzoeker heeft zich steeds als voorbeeldige burger gedragen en is nooit aanraking gekomen met politie of justitie.

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in die zin.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met het feit dat verzoeker al meer dan 5 jaar op Belgisch grondgebied verblijft.

Zijn volledige vrienden- en kennissenkring bevindt zich in België. Deze elementen wijzen er volgens verzoeker op dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd, zodat er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verder heeft verzoeker overduidelijk zijn privéleven in België met zijn ooms en neven en nichten.

De bestreden beslissing maakt op dat punt geen enkele afweging, minstens geen juiste afweging.

De beslissing dient te worden vernietigd."

2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Zo wordt immers in de bestreden

beslissing aangegeven dat verzoeker een inreisverbod ontvangt omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De verwerende partij wijst ter zake op de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel moet *in casu* worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent de duur van het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”

Uit de parlementaire voorbereidingen met betrekking tot deze bepaling blijkt:

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 227.898 en 227.900).

Verzoeker voert aan dat het loutere feit dat hij geen gevolg gaf aan een vroegere beslissing tot verwijdering geen reden is om onmiddellijk de maximumtermijn van drie jaar op te leggen.

De Raad merkt op dat de duur van het inreisverbod in de bestreden beslissing steunt op de volgende motieven:

“Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Betrokkene diende op 21.06.2021 een verzoek tot internationale bescherming (VIB) in, dat op 07.03.2024 definitief werd afgesloten met een beslissing van weigering van vluchtelingenstatuut en van subsidiaire bescherming van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV). Op 26.04.2024 werd aan betrokkene een bevel betekend om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq).

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.04.2024 dat hem betekend werd op 26.04.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene werd op

22.08.2024 en op 04.09.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op deze uitnodigingen. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkenes in België verblijvende broer [Y.] bevindt zich net als betrokkene illegaal op het grondgebied en dient eveneens terug te keren naar Turkije. Betrokkenes ouders, andere broer en zus wonen nog in Turkije. Het feit dat een oom en neven van betrokkene in België wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Turkije. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

De bestreden beslissing motiveert de duur van het inreisverbod met een verwijzing naar verzoekers geweigerde verzoek tot internationale bescherming, het op 26 april 2024 aan hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten en de uitnodigingen voor een gesprek met een ICAM-coach waarop verzoeker niet is ingegaan. Het motief dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting kan weliswaar verklaren waarom aan verzoeker een inreisverbod werd afgegeven, doch biedt geen afdoende verantwoording voor het feit waarom bij weeromstuit voor de maximumtermijn van drie jaar werd gekozen. De verzoeker moet in die mate worden bijgetreden.

De motivering met betrekking tot artikelen 3 en 8 van het EVRM bevat geen specifieke redenen waarom *in casu* de maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd.

De nota met opmerkingen bevat geen argumenten die erop wijzen dat wel degelijk een specifieke motivering werd gegeven met betrekking tot de maximumtermijn van drie jaar.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 oktober 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

D. D'HONDT, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

D. D'HONDT

C. VERHAERT